

s touto častěji zle nakládá, dne 27. března 1911 v domě č. 115 v O., který jemu a jeho s ním ve společné domácnosti žijící manželce náleží, ze zlomyslnosti 4 na 1 K 60 h oceněné tabule ve dveřích, vedoucích do světnice, a byl za to, ježto rozlétnuvšími se střepinami ze skla poraněna byla jeho bezprostředně za dveřmi stojící dcera lehce na čele a rukou, státním zastupitelstvím obžalován pro zločin dle § 85. b) tr. z. a pak pro přestupek dle § 419. tr. z., jehož se dopustil dne 25. března 1911.

Sborový soud I. instance odmítl však rozsudkem ze dne 2. května 1911 skutkovou povahu dle § 85. b) tr. z. a sprostil obžalovaného dle § 259. č. 3. tr. ř. obžaloby pro přestupek dle § 419. tr. z., uznáv jej vinným pouze přestupkem ve sm. § 468. tr. z., jehož se dopustil tím, že ze zlomyslnosti rozbil tabule v ceně 80 h ku škodě své manželky, žijící s ním ve společné domácnosti.

Rozsudek tento nebyl co do výroku o vině vzat v odpor; jen do výroku o trestu vznesl obžalovaný v čas odvolání.

Zmíněný rozsudek nevyhovuje však zákonu; neboť nalézavší soud, pokládal-li za to, že na čin, jsoucí předmětem obžaloby, nelze použiti ustanovení § 85. b) tr. z. v tom uvážení, že obžalovaný nebyl si toho vědom, že z jeho trestného činu může povstati nebezpečí pro lidi, neměl zlomyslné rozbití tabulí podřaditi sankci trestného ustanovení § 468. tr. z.

Soud neměl přehlédnouti, že v tomto případě se jedná o událost mezi osobami žijícími sloučeně ve svazku rodinném, která jest trestnou pouze dle § 525. tr. z., ano též poškození věcí, pokud není kvalifikováno jako zločin ve smyslu § 85. b) tr. z., připočítati dlužnou »jiným hrubším nemravnostem«, § 525. tr. z. příkladmo uvedeným.

Dle odstavce 2. § 525. tr. z. mohou takovéto domácí nepořádky býti jen tenkrát soudně trestány jako přestupky proti veřejné mravopověstnosti, byly-li úřady žádány o pomoc. Z toho plyne nadevší pochybnost, že přestupky § 525. tr. z. náležejí k oné kategorii trestných jednání, která lze stíhati jen soukromou obžalobou.

Poněvadž pak v přítomném případě nebyl učiněn návrh na potrestání J. K. pro přestupek tento osobou ku vznesení soukromé obžaloby oprávněnou, nedostává se dle zákona potřebné žaloby a náleželo proto za správného použití zákona sprostiti J. K. obžaloby v celém rozsahu.

Ss.

Nejasnost a neúplnost rozsudku; příspěvek ke zmatkům dle § 281. č. 5 a č. 9, lit. b) tr. ř.

(Rozh. nejv. zrušov. soudu z 10. led. 1911, Kr III 186/10.)

Rozsudek sbor. soudu I. instance, pokud jím obžalovaný F. M. byl odsouzen pro přestupek podvodu ve sm. § 461. tr. z., byl nej-

vyšším zrušovacím soudem zrušen a věc odkázána k opětnému pojednání příslušnému soudu okresnímu.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost F. M. uplatňuje kromě jiných zmatků též onen dle § 281. č. 9. lit. b) ve spojení s č. 5. a doličuje je v tom smyslu, že podvody F. M-ovi za vinu kladené jsou promlčeny, an rozsudek, zajisté nejasně, jenom zjišťuje, že byly spáchány »v poslední době až do r. 1909«, což však také připouští spáchání počátkem roku 1909, kdežto policejní oznámení proti F. M-ovi bylo učiněno teprve v únoru 1910 a pak že škoda také byla nahrazena. Soudcovský výrok ohledně doby, kdy trestní činy F. M-em byly spáchány, jest skutečně tak nejasný, že z něho nelze posouditi uplynutí jednorocní doby promlčecí, platné pro přestupek dle § 461. tr. z. Neúplným jest však proto, že se nevyslovuje o skutečnosti náhrady škody F. M-em namítané, jež dle § 531. lit. b) tr. z. může míti za okolností zajisté rozhodný význam. Dle spisů podepsal F. M. firmě »H. & Z.« dva směnečné akcepty na 600 K. Kdy se tak stalo, zda a kdy byly akcepty též vyplaceny, o tom mlčí rozsudek. Nastalo-li skutečně F. M-em, dovolávajícím se § 281. č. 9. lit. b) tr. ř. namítané promlčení trestního činu, o tom nelze uznati, poněvadž právě v rozsudku nejsou zjištěny ony skutečnosti, jež by v tomto směru bylo položiti za základ rozhodnutí zrušovacího soudu.

Ježto tudíž jest opakování jednání v I. inst. nevyhnutelným, slušelo zmateční stížnosti ihned vyhověti. Ss.

Je obec oprávněna povolené jí poplatky nestejně poplatnictvu vyměřovat (diferencovat)?

Tuto otázku záporně zodpověděl c. k. správní soudní dvůr rozhodnutím ze dne 11. března 1911 č. 1327. Jednalo se o tento případ: Obci byly zemským výborem v souhlase s c. k. mor. místodržitelstvím dle §. 80. ob. ř. v r. 1908 povoleny poplatky v jisté výši za ohledání nezpracovaného a odjinud dovezeného masa, určeného k dalšímu prodeji. (Vlastně jí byly zvýšeny poplatky povolené jí sněmem v r. 1894.) Obecní výbor se pak usnesl, aby maso (odjinud dovezené, nezpracované) na v e n e k (za obec) p r o d a n é podléhalo menším poplatkům, než jaké byly obci povoleny, kdežto poplatky ve výši obci povolené aby se uvalily na maso v obci zkonsumované. Toto usnesení odůvodnila obec tím, že obchodníci, kteří maso exportují, musí po případě platiti také poplatky v místech, do nichž maso exportují, a tak platí poplatky několikrát, čímž maso se velmi zdražuje. Proti tomuto usnesení podali k zemskému výboru po 14denní lhůtě v §. 81., resp. 98. ob. ř. předepsané stížnosti ti řezníci, kteří hlavně prodávali maso v místě a měli tedy